

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL UAB „A1“ 2015-03-03 SKUNDO**

2015 m. gegužės 11 d. Nr. S-75 (7-51/2015)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:
komisijos pirmininkę pavaduojančios
komisijos narės
komisijos narių

Rasos Stravinskaitės
Lauros Milašiūtės
Andriaus Veniaus – pranešėjas
Linos Vosylienės

sekretoriaujant
dalyvaujant šalims

Jūratei Dalmantaitei
Muitinės departamento atstovui Dariui Kiaušui,
mokesčių mokėtojo atstovei advokato padėjėjai
Aušrai Ragelienei

2015 m. gegužės 5 d. išnagrinėjusi mokesčių mokėtojo UAB „A1“ (toliau – Pareiškėjas) 2015-03-03 skundą dėl Muitinės departamento prie Finansų ministerijos (toliau – Muitinės departamentas) 2015-02-18 sprendimo Nr. 1A-84, n u s t a t ė:

Muitinės departamentas skundžiamu sprendimu patvirtino Kauno teritorinės muitinės (toliau – Kauno TM) 2014 m. rugsėjo 30 d. patikrinimo ataskaitą Nr. 4KM320082M, kuria įregistravo Pareiškėjui mokestinę prievolę: 10753 Lt (3114 EUR) importo maitą, 188280 Lt (54529 EUR) galutinį antidempingo maitą, 80228 Lt (23235 EUR) importo PVM, 23870 Lt (6913 EUR) PVM delspinigius ir 27927 Lt (8088 EUR) baudą.

Byloje yra nustatyta, jog Kauno TM, gavusi Europos kovos su sukčiavimu tarnybos (toliau – OLAF) ir Tailando Karalystės kompetentingos institucijos duomenis, atliko pakartotinį Pareiškėjo pagal importo deklaracijas Nr. 10LTKR2000IM018375 (2010-07-09), Nr. 10LTKR2000IM01FA40 (2010-08-31), Nr. 13LTKR2000IM017350 (2013-06-04), Nr. 13LTKR2000IM01A824 (2013-06-26) importuotų prekių patikrinimą ir konstatavo, jog deklaruotos prekės (tvirtinimo detalės, klasifikuojamos Kombinuotosios nomenklatūros (toliau – KN) 7318 pozicijoje) yra ne Tailando Karalystės, o Kinijos Liaudies Respublikos kilmės, todėl ginčo prekėms pritaikė 3,7 proc. trečiųjų šalių maito tarifą ir perskaičiavo mokėtinus importo mokesčius, t. y. papildomai apskaičiavo mokėtiną galutinį antidempingo maitą, importo PVM bei su jais susijusias sumas.

Dėl pakartotinio patikrinimo

Muitinės departamentas, remdamasis 2004-04-13 Mokesčių administravimo įstatymo Nr. IX-2112 (toliau – MAĮ)118 straipsnio 1 dalimi bei Muitinės vykdomų patikrinimų atlikimo taisyklių, patvirtintų Muitinės departamento generalinio direktoriaus 2008 m. birželio 11 d.

įsakymu Nr. 1B-407, 13 punktu, nurodė, jog vietos mokesčių administratorius gali atlikti pakartotinį asmens mokestinį patikrinimą Muitinės departamento atsakingo struktūrinio padalinio arba savo iniciatyva, tik esant konkrečioms įstatyme nustatytiems pagrindams, vienas kurių yra naujų aplinkybių, kurios nebuvo ir negalėjo būti žinomos mokesčių administratoriui ir kurios gali turėti įtakos ankstesnio patikrinimo rezultatams, paaiškėjimas. Tokiomis aplinkybėmis gali būti laikomos Lietuvos Respublikos ar užsienio institucijų pateikta nauja informacija (dokumentai).

Šioje byloje Muitinės kriminalinė tarnyba 2014-07-07 raštu Nr. (15.1/3) 3R-1574 Muitinės departamentui pateikė OLAF atsiųstą papildomą informaciją (pranešimo nuoroda Nr. OLAF/JG/ok/OLAF.B.1(S)(2014)18165), susijusią su galimu Tailando Karalystės tvirtinimo elementų kilmės klastojimu. Minėtą informaciją Muitinės departamentas 2014 m. liepos 14 d. raštu Nr. (19.3)3B-7907 perdavė Kauno TM (Kauno TM gauta 2014-07-15). Sprendime padaryta išvada, jog Kauno TM, priimdama 2014-06-18 ataskaitą, OLAF pranešimu Nr. OLAF/JG/ok/OLAF.B.1(S)(2014)18165 atsiųstų duomenų neturėjo ir turėti negalėjo, todėl, Kauno TM, atsižvelgdama į naujai paaiškėjusias aplinkybes (pateiktą naują informaciją), turėjo pagrindą atlikti pakartotinį Pareiškėjo importuotų ginčo prekių patikrinimą. Sprendime pažymėta, jog Muitinės departamento 2014-07-14 rašte aiškiai nurodytas leidimas Kauno TM, remiantis naujai pateiktais OLAF duomenimis, atlikti Pareiškėjos pakartotinį ūkinės komercinės veiklos patikrinimą.

Nurodytų argumentų pagrindu konstatuota, kad skundo teiginiai dėl nepagrįstai atlikto Pareiškėjo pakartotinio patikrinimo yra nepagrįsti nei teisiniu reglamentavimu, nei faktinėmis aplinkybėmis.

Dėl Tailando Karalystės muitinės išduotų kilmės sertifikatų

Pareiškėja skunde nurodo, kad, ginčo prekių kilmė, patvirtinta Taivano Karalystės pažymėjimu yra nepaneigta, prielaidos, kad ginčo prekės yra ne Tailando Karalystės kilmės, yra nepatvirtintos.

Muitinės departamentas nesutiko su Pareiškėjo skundo teiginiais, kad ginčo prekių kilmė, patvirtinta Taivano Karalystės pažymėjimu, yra nepaneigta. Sprendime nurodyta, jog dėl kilmės sertifikatų Nr. IA2013-0083499 (pateiktas su importo deklaracija Nr. 13LTKR2000IM01A824) ir Nr. IA2013-006908, Nr. IA2013-0069099 (pateikti su importo deklaracija Nr. 13LTKR2000IM017350) Tailando Karalystės kompetentinga tarnyba 2014-07-21 raštu yra informavusi Muitinės departamentą, kad šie A formos kilmės sertifikatai nepatvirtina juose nurodytų prekių Tailando Karalystės kilmės. Taigi, importo deklaracijose Nr. 13LTKR2000IM01A824 ir Nr. 13LTKR2000IM017350 Pareiškėjo deklaruotų ginčo prekių Tailando Karalystės kilmė yra neabejotinai nugincyta.

Dėl kitų skundo argumentų sprendime pažymėta, jog atitinkamos preferencinės lengvatos Pareiškėjo importuotoms prekėms buvo taikomos remiantis ES teisės aktuose nustatyta Bendrųjų tarifų lengvatų sistema (ang. „Generalized system of preferences“ arba GSP), kuri yra autonominis, arba, kitaip tariant, vienašališkas ES sprendimas suteikti prekėms atitinkamas lengvatas. Minėta lengvatų sistema skiriasi nuo prekybinių preferencijų, reglamentuojamų tarptautinėmis sutartimis (pvz., asociacijų ar laisvosios prekybos susitarimais). Pasirašydamos tokias sutartis, šalys nustato administracinę bendradarbiavimo procedūrą, pagal kurią ir atliekamas paskesnis kilmės dokumentų patikrinimas. Šios procedūros ypatumas tame, kad importo valstybė yra saistoma eksporto valstybės institucijos teisėtai atliktais patikrinimais ir jų rezultatais.

Ginčo prekių atveju, apie tai, kad importo valstybė neturi jokios pareigos kreiptis į kilmės dokumentus išdavusią instituciją, ir, tuo pačiu, negali būti saistoma kilmės dokumentus išdavusios institucijos išvadų, pasisakė Europos Sąjungos Teisingumo Teismas (toliau – ESTT) 2012 m. lapkričio 8 d. sprendime byloje C-438/11 „Lagura Vermögensverwaltung GmbH“. ESTT išaiškino, kad „taikant Sąjungos vienašališkai nustatytą bendrųjų tarifų lengvatų sistemą eksporto valstybės institucijos negali Sąjungos ir jos valstybių narių priversti vadovautis savo atliktu A formos kilmės sertifikatų galiojimo vertinimu, kai tokiomis aplinkybėmis, kaip nagrinėjamos

pagrindinėje byloje, importo valstybės muitinės institucijoms ir toliau kyla abejonių dėl faktinės prekių kilmės, nors minėti sertifikatai nebuvo pripažinti negaliojančiais. Priešingas sprendimas, kuriuo iš importo valstybės muitinės institucijų būtų atimta galimybė tos pačios valstybės teisme inicijuotoje byloje, kaip antai nagrinėjamoje pagrindinėje byloje, prašyti įrodymų, kad kilmės sertifikatas išduotas pagal teisingus ar neteisingus eksportuotojo pateiktus faktus, pažeistų vėlesnio patikrinimo tikslą, kuris, kaip matyti iš šio sprendimo 17 punkto, yra vėliau patikrinti A formos kilmės sertifikate nurodytos prekių kilmės teisingumą.“

Muitinės departamentas preziumuoja, jog kilmės dokumentų galiojimas bei šiuos dokumentus išdavusios institucijos patvirtinimas dėl tikrumo, nepaneigia ir negali paneigti paskesnio patikrinimo, atlikto Tailando muitinės bei OLAF pareigūnų, rezultatų. Patikrinimo reikšmei bei svarbai turi įtakos ir tai, kad šis patikrinimas buvo atliktas nuvykus į eksporto valstybę bei susitikus su muitinės pareigūnais, dirbančiais muitinės padalinyje, kuriame ir buvo įformintos Pareiškėjo importuotos prekės.

Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1073/1999 dėl Europos kovos su sukčiavimu tarnybos (OLAF) atliekamų tyrimų suteikia plačius įgaliojimus OLAF atlikti tyrimus tiek valstybėse narėse, tiek trečiosiose valstybėse. Atkreiptinas dėmesys ir į tą faktą, kad ES nėra sudariusi jokių laisvosios prekybos susitarimų ar pasirašiusi sutarčių su Tailandu.

Nurodytų argumentų pagrindu skundžiamame sprendime padaryta išvada, jog Kauno TM pagrįstai nusprendė nepripažinti Pareiškėjo pateiktų ginčo prekių A formos kilmės sertifikatų.

Dėl ginčo prekių Kinijos Liaudies Respublikos kilmės

Byloje nustatyta, kad OLAF atliko patikrinimą dėl Tailando Karalystės eksportuotojų *inter alia* „S1“ iš Tailando Karalystės į Europos Sąjungą importuotų prekių, klasifikuojamų KN 7318 pozicijoje, kilmės.

Jungtiniame dokumente („Joint minute“, pasirašytas 2013-08-09), kurią pasirašė tiek Tailando Karalystės muitinės Laem Chabang Port muitinės padalinio, tiek patikrinime dalyvavę OLAF pareigūnai, nurodoma, kad, gavus kompetentingų Tailando Karalystės institucijų sutikimą, OLAF atvyko į Tailando Karalystę nustatyti tikrąją plieninių tvirtinimo elementų, importuotų į Europos Sąjungą iš Tailando Karalystės, kilmę. OLAF pareigūnai taip pat aplankė, be kitų sandėlių, ir „B1“ sandėlį, esantį L. K. uosto laisvojoje zonoje. Šiuo sandėliu eksportuojant prekes naudojosi bendrovė „S2“. Pažymima, kad kompetentingi minėto sandėlio atstovai patvirtino, jog siuntos su tvirtinimo elementais buvo gabenamos iš Kinijos Liaudies Respublikos, vėliau, perdėjus prekes į naujus konteinerius, buvo siunčiamos į Europos Sąjungą. Šiuose sandėliuose prekių gamyba ar perdirbimas nėra leidžiami. Sandėlio valdytojas pateikė OLAF detalią informaciją, susijusią su įvežtomis siuntomis ir atitinkamais šių siuntų išgabenimais į Europos Sąjungą. Šiame dokumente taip pat nurodyta, kad iš pateiktos informacijos aišku, jog plieniniai tvirtinimo elementai yra Kinijos Liaudies Respublikos kilmės, o pačios prekės į Tailando Karalystę buvo įvežtos naudojantis specialiu muitinės režimu, pagal kurį atleidžiama nuo importo muitų ir kitų mokesčių su sąlyga, kad šios prekės po sandėliavimo yra eksportuojamos.

Atsižvelgiant į tai, byloje padaryta išvada, kad Tailando Karalystės kompetentingų tarnybų atstovai paneigė Tailando bendrovės „S2“ eksportuotų ir Pareiškėjo į Europos Sąjungą importuotų prekių Tailando kilmę bei patvirtino, kad šios prekės yra Kinijos kilmės.

OLAF ataskaitos THOR(2014)8967 2.5 punkte nurodyta, kad „B1“ sandėlio, jo valdytojo ir Tailando Karalystės muitinės pateikta informacija patvirtina, kad visos tvirtinimo detalės, kurias importavo ir eksportavo įmonė „S2“ per „B1“ sandėlį, yra Kinijos kilmės, bei tai, kad šios prekės sandėlyje nebuvo perdirbamos.

OLAF pranešimu Nr. OLAF/JG/ok/OLAF.B.1(S)(2014)18165, papildančiu OLAF ataskaitas Nr. THOR (2014)8967 (2014-04-01) ir Nr. THOR (2014)11002 (2014-04-16), suinteresuotų Europos Sąjungos valstybių atstovams persiuntė „Excel“ formato duomenų bazes, parengtas remiantis iš Tailando Karalystės muitinės tarnybos gautais duomenimis. Pateiktuose duomenyse yra ir Tailando Karalystės įmonės „S2“ informacija apie eksportuotas ir vėliau

Pareiškėjo importuotas prekes. OLAF parengtose „Excel“ formato duomenų bazėse konkrečios Kinijos kilmės prekių siuntos iš Kinijos buvo susietos su iš Tailando į Europos Sąjungą išsiųstomis siuntomis, t. y. išvardijamos Kinijos eksportuotojų išrašytos sąskaitos, importo į Tailandą muitinės deklaracijos, įmonės „S2“ išrašytos sąskaitos, eksporto iš Tailando į Lietuvą deklaracijos, importo į Lietuvą muitinės deklaracijos, kilmės sertifikatai, taip pat nurodomos minėtų dokumentų datos bei numeriai. Be to, yra pateikta informacija apie importuotų prekių kiekį, vertę, svorį ir nuoroda į Tailando sandėlių apskaitos duomenis. Sprendime atkreipiamas dėmesys į tai, kad nagrinėjamu atveju sutampa sąskaitų, išrašytų Kinijos eksportuotojo, ir sąskaitų, išrašytų įmonės „S2“, numeriai.

Nurodytų argumentų pagrindu sprendime konstatuota, jog ginčo prekės, eksportuotos iš Tailando į Europos Sąjungą, prieš tai į Tailandą buvo importuotos iš Kinijos ir yra Kinijos kilmės. Šios prekės buvo tik perkrautos Tailando laisvosiose zonose ar muitinės sandėliuose (t. y. su šiomis prekėmis nebuvo atlikti jokie veiksmai, kurie leistų joms įgyti Tailando kilmę) ir vėliau išsiųstos į Europos Sąjungą. Objektivių įrodymų, paneigiančių šią išvadą, Pareiškėjas nepateikė.

Dėl Pareiškėjo atsakomybės pateikus kilmės sertifikatus

1993 m. liepos 2 d. Komisijos reglamento (EEB) Nr. 2454/93, išdėstančio Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą, įgyvendinimo nuostatas, (toliau – BMKĮN) 199 straipsnio 1 dalis nustato, kad pateikus muitinės įstaigai deklaranto arba jo atstovo pasirašytą deklaraciją, deklarantas teisės aktų nustatyta tvarka tampa atsakingas už deklaracijoje pateiktos informacijos teisingumą; kartu su deklaracija pateiktų dokumentų tikrumą; visų prievolių, susijusių su deklaracijoje nurodytos muitinės procedūros taikymo prekėms pradžia, įvykdymą. Todėl Pareiškėjas, kaip deklarantas, yra atsakingas už muitinės deklaracijoje nurodyto kodo teisingumą, prisiėmė atsakomybę dėl importuotos prekės teisingo aprašymo bei už kitos muitinei teikiamos informacijos teisingumą.

ESTT yra pasisakęs, kad pareiga įrodyti, jog kilmės sertifikatas išduotas pagal teisingus eksportuotojo pateiktus faktus, tenka apmokestinamajam asmeniui. ESTT nuomone, dėl to, kad apmokestinamajam asmeniui nustatoma tokia įrodinėjimo pareiga, šis asmuo gali patirti žalos, be kita ko, tuomet, kai jis iš valstybės, kuriai taikomos tarifų lengvatos, sąžiningai importavo prekes, kurių kilmė vėliau per vėlesnį patikrinimą buvo užginčyta dėl tariamai neteisingų eksportuotojo deklaracijų. Tačiau reikia priminti, kad informuotas ir su teisine padėtimi susipažinęs ūkio subjektas, vertindamas privalumus, kurių gali suteikti prekyba prekėmis, kurioms gali būti taikomos tarifų lengvatos, turi atsižvelgti į jo tyrinėjamoje rinkoje esančią riziką ir ją priimti kaip priklausančią įprastų verslo trukdžių kategorijai (2012 m. lapkričio 8 d. sprendimo byloje C-438/11 „Lagura Vermögensverwaltung GmbH“ 30, 33 ir 38-40 punktai).

Nurodytų argumentų pagrindu Pareiškėjui tenka rizika dėl prekių muitinio įforminimo metu pateiktų kilmės sertifikatų, kurie buvo užginčyti.

Dėl delspinigių

2004-04-13 Mokesčių administravimo įstatymo Nr. IX-2112 (toliau – MAĮ) 96 straipsnio 1 dalies 2 punkte numatyta, kad delspinigiai mokesčių mokėtojui skaičiuojami už nesumokėtą arba pavėluotai sumokėtą patikrinimo metu mokesčių administratoriaus nustatytą nedeklaruotą deklaruojamą ar neapskaičiuotą nedeklaruojamą mokesťį (įskaitant mokesťį, kuris turėjo būti apskaičiuotas muitinės deklaracijoje). Vadovaujantis MAĮ 97 straipsnio 2 dalimi delspinigiai skaičiuojami nuo kitos dienos po to, kai mokesťis pagal tuo metu galiojančius mokesčių teisės aktus turėjo būti sumokėtas į biudžetą, iki patikrinimo rezultatus įforminančio dokumento surašymo dienos. MAĮ 98 straipsnio 1 dalis numato, kad delspinigiai, pradėti skaičiuoti šio įstatymo 97 straipsnyje nustatyta tvarka, skaičiuojami kiekvieną dieną ir baigiami skaičiuoti mokesčio sumokėjimo į biudžetą dieną arba tą dieną, kai mokesťinė prievolė pasibaigia kitais šio įstatymo 93 straipsnyje nustatytais pagrindais. To paties Straipsnio 2 dalis numato, kad delspinigiai, pradėti skaičiuoti šio įstatymo 97 straipsnio 1 ir 2 dalyse nustatyta tvarka,

skaičiuojami ne ilgiau kaip 180 dienų nuo teisės priverstinai išieškoti mokestinę nepriemoką atsiradimo dienos, o mokesčių mokėtoju nesumokėjus jo (atitinkamo mokesčio įstatyme nustatytu atveju – mokesčių administratoriaus) apskaičiuoto nedeklaruojamo mokesčio, – ne ilgiau kaip 180 dienų nuo atitinkamo mokesčio įstatyme numatyto sumokėjimo termino.

Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) praktikoje nuosekliai laikomasi pozicijos, jog pastarasis 180 dienų terminas yra taikomas tik skaičiuojant delspinigius už laikotarpį nuo mokesčių įstatymuose numatytos teisės priverstinai išieškoti mokestinę nepriemoką atsiradimo momento. Kitaip tariant, šis terminas netaikomas situacijoms, kai delspinigiai apskaičiuojami už bet koki kitą įstatyme nustatytą laikotarpį, kai dar nėra atsiradusi mokesčių administratoriaus teisė priverstinai išieškoti mokestinę nepriemoką (LVAT 2012 m. kovo 7 d. aprobuotas LVAT praktikos, taikant mokesčių administravimą reglamentuojančias teisės normas, apibendrinimas (II dalis). Administracinė jurisprudencija. 2012, 22, p. 420-509).

Atsižvelgiant į teisinį reglamentavimą ir į tai, kad patikrinimo ataskaita apskaičiuoti delspinigiai už laikotarpį nuo skolos atsiradimo iki mokesčių sumokėjimo datos ir per šį laikotarpį mokesčių administratoriui nebuvo atsiradusi teisė išieškoti mokestinių nepriemokų, padaryta išvada, kad nurodytas 180 dienų terminas Pareiškėjo atveju netaikytinas.

Dėl atleidimo nuo delspinigių ir baudos

Vadovaujantis MAĮ 100 str. 1 dalimi, mokesčių mokėtojas gali būti atleidžiamas nuo skaičiuojamų (apskaičiuotų), bet nesumokėtų (neišieškotų) delspinigių ar jų dalies, jeigu: 1) yra MAĮ 141 straipsnio 1 dalyje nustatytas pagrindas; 2) kitais atvejais, kai delspinigius išieškoti netikslinga ekonominiu ir (ar) socialiniu požiūriu, kaip tai suprantama pagal šio įstatymo 113 straipsnio 1 dalies 3 punktą. Šis atleidimo pagrindas gali būti taikomas tik mokesčių mokėtojams – fiziniams asmenims. MAĮ 141 str. 1 dalis numato šiuos atleidimo nuo apskaičiuotų delspinigių ir paskirtų baudų pagrindus: 1) jei mokesčių mokėtojas įrodo, kad nėra kaltas dėl padaryto pažeidimo; 2) jei mokesčio įstatymas pažeistas dėl aplinkybių, kurios nepriklausė nuo mokesčių mokėtojo valios ir kurių jis nenumatė ir negalėjo numatyti. Tokiomis aplinkybėmis nelaikomi mokesčių mokėtojo ar jo darbuotojų veiksmai ar neveikimas, taip pat mokesčių mokėtojo nemokumas; 3) kai mokesčių mokėtojo atskira veika, nors ir pažeidžiančia mokesčio įstatymo nuostatas, nepadaroma žala biudžetui; 4) kai mokesčių mokėtojas mokesčio įstatymą pažeidė dėl klaidingo apibendrinto mokesčio įstatymo paaiškinimo arba mokesčių administratoriaus raštu ar telefonu, jei suteikta konsultacija centrinio mokesčių administratoriaus nustatyta tvarka buvo įrašyta ir yra galimybė nustatyti skambinantį asmenį – mokesčių mokėtoją (ar jo atstovą), suteiktos klaidingos konsultacijos mokesčių mokėjimo klausimais. Vadovaujantis MAĮ 141 straipsnio 2 dalimi, nuo baudos atleidžiama tik tuo atveju, kai mokesčių mokėtojas mokesčio, susijusio su paskirta bauda, sumą yra sumokėjęs (mokestis įskaitytas ir (arba) priverstinai išieškotas) ar šio mokesčio sumokėjimo terminas šio įstatymo nustatyta tvarka yra atidėtas arba išdėstytas. Pažymėtina, kad vadovaujantis MAĮ nuostatomis, atleisti galima nuo skaičiuojamų (apskaičiuotų), bet nesumokėtų (neišieškotų), bet ne nuo sumokėtų delspinigių ar jų dalies.

Sprendime nurodyta, jog Pareiškėjas įvykdė mokestines prievoles, taip pat 23870 Lt PVM delspinigių prievolę, todėl, vadovaujantis MAĮ 100 str. 1 dalies nuostatomis, pagrindo atleisti Pareiškėją nuo šios PVM delspinigių sumos nėra.

Vadovaujantis BMKĮN 199 straipsniu, deklarasas yra atsakingas už deklaracijoje pateiktos informacijos teisingumą, kartu su deklaracija pateiktų dokumentų tikrumą ir visų prievolių, susijusių su deklaracijoje nurodytos muitinės procedūros taikymo prekėms pradžia, įvykdymą. Pasak Muitinės departamento, ši norma iš esmės apsprendžia įrodinėtinų aplinkybių ratą, kurios atitiktų sąlygas, numatytas MAĮ 141 str. 1 d. 1 punkte. Tokiomis aplinkybėmis gali būti aplinkybės, kurios patvirtintų, jog Pareiškėjas dėl priežasčių, nepriklausančių nuo jos valios, neturėjo galimybės teisingai ir laiku deklaruoti, apskaičiuoti bei sumokėti minėtų mokesčių. Tačiau byloje tokių aplinkybių nenustatyta, todėl Pareiškėjo prašymas dėl atleidimo nuo paskirtos baudos sumokėjimo netenkintas. Tokios praktikos taikant MAĮ 141 str. 1 dalį laikosi ir LVAT

(2011-06-27 nutartis administracinėje byloje Nr. A⁴³⁸-2122/2011; 2011-06-30 nutartis administracinėje byloje Nr. A⁵⁷⁵-796/2011).

Pareiškėjas su skundžiamu sprendimu nesutinka ir prašo Komisijos jį panaikinti.

Pareiškėjo nuomone, skundžiamas sprendimas pažeidžia teisėtų lūkesčių principą. Pareiškėjas pasitikėjo muitinės institucijų veiksmais, ir pasitikėjo, jog pareigūnų atlikti veiksmai buvo teisėti, galiojantys, tinkamai atlikti. Remiantis Lietuvos Respublikos Konstitucinio Teismo 2001-12-18 nutarimu, teisėtų lūkesčių apsaugos principas siejamas su visų valstybės institucijų pareiga laikytis prisiimtų įsipareigojimų. Šis principas taip pat reiškia įgytų teisių apsaugą, t. y. asmenys turi teisę pagrįstai tikėtis, kad jų pagal galiojančius teisės aktus įgytos teisės bus išlaikytos nustatytą laiką ir galės būti realiai įgyvendinamos. Taigi, Pareiškėjas pagrįstai tikėjosi, jog eksporto ir importo procedūros buvo atliktos tinkamai. Pareiškėjas nebūtų importavęs prekių, jeigu būtų žinojęs, kad tikroji prekių kilmės šalis yra Kinija. Pareiškėjas neturėjo pagrindo nepasitikėti Tailando įmonės pateiktas A formos kilmės sertifikatais bei Tailando ir Lietuvos muitinės pareigūnų atliktais veiksmais prekių eksporto ir importo metu. Pateikti kilmės sertifikatai nesukėlė abejonių ne tik Pareiškėjui, bet ir Tailando ir Lietuvos muitinės pareigūnams.

Reikalingumą pripažinti ir remtis eksportuojančios šalies muitinės pateiktas sprendimais Pareiškėjas grindžia ESTT sprendimais byloje C-97/95 (*Pascoal ir Filhos Ld*) ir 2007-02-06 sprendimu T-23/03 (CAS Spa prieš Europos Bendrijų Komisiją), kuriuose teigiama, jog kilmės nustatymo mechanizmas veikia sklandžiai tik tada, kai importo valstybės muitinės administracija pripažįsta eksporto valstybės valdžios institucijų teisėtai atliktus vertinimus.

Pareiškėjas taip pat remiasi ESTT 2008-07-25 sprendimu byloje C-204/07, kuriame nurodyta, jog pagal BMK 239 str. muitus privalantis sumokėti asmuo turi teisę į tai, kad jam muitai būtų sugrąžinti arba atsisakyta juos išieškoti, jeigu yra įvykdytos dvi sąlygos, t. y. egzistuoja ypatinga padėtis ir jo veiksmuose nėra akivaizdaus aplaidumo arba apgaulės. ESTT sprendimo 82 punkte nurodyta, jog ypatinga padėtis yra įrodyta, kai iš bylos aplinkybių matyti, jog muitus privalantis sumokėti asmuo yra išskirtinėje padėtyje, palyginus su kitais tą pačią veiklą vykdančiais subjektais, ir kai nesant šių aplinkybių jis nebūtų patyręs žalos dėl paskesnio muitų įtraukimo į apskaitą. BMKĮN 904 str. c punkte nurodyta, jog importo muitai negrąžinami ir neatsisakoma jų išieškoti, jeigu vienintelė priežastis, dėl kurios prašoma grąžinti muitus arba atsisakyti juos išieškoti, yra dokumentų pateikimas, siekiant, kad deklaruotoms išleisti į laisvą apyvartą prekėms būtų taikomas preferencinis tarifų režimas, kai vėliau nustatoma, kad šie dokumentai buvo padirbti, suklastoti arba negaliojantys tam tikslui, net jei šie dokumentai buvo pateikti nežinant apie jų padirbimą, suklastojimą ar jų netinkamumą.

Pareiškėjas nurodo, jog muitinė neneigia jo pateiktų kilmės dokumentų tikrumo.

Pareiškėjas, vykdydamas veiklą, buvo sąžiningas, nepažeidė jokio viešojo intereso. Byloje nėra jokių duomenų apie tai, kad Pareiškėjas apie prekių kilmę turėjo kitokią informaciją, nei buvo deklaruota, ar kad Pareiškėjas būtų piktybiškai susitaręs su prekių tiekėju dėl prekių kilmės klasifikavimo. Taigi nėra jokių įrodymų dėl Pareiškėjo nesąžiningumo.

OLAF informaciją muitinei pateikė tik 2014 m. balandžio mėn., tuo tarpu ginčo prekės buvo importuotos 2010 m. liepos 9 d. – 2013 m. birželio 4 d. laikotarpiu. Taigi Pareiškėjas nežinojo ir negalėjo žinoti apie kitą nei nurodyta kilmės sertifikatuose prekių kilmę.

Be to, patikrinimas buvo pakartotinis. Ankstesnio patikrinimo metu (2014-06-18 patikrinimo ataskaita) buvo tikrinama tokių pačių prekių (tvirtinimo detalių) muitinė vertė ir importo PVM apmokestinamoji vertė, prekių kilmę patvirtinantys dokumentai (A formos kilmės sertifikatai), importo mokesčių apskaičiavimo teisingumas, tačiau pažeidimų nebuvo nustatyta.

Pareiškėjas teigia, jog OLAF ataskaitoje padaryta išvada dėl iš Kinijos importuotų prekių sandėliavimo ir neperdirbtų prekių eksporto yra pagrįsta tik subjektyviomis tyrėjo išvadomis, o ne objektyviais įmonės tikrinimo rezultatais. Pareiškėjas pateikia plieninės tvirtinimo detalės nuotrauką, ant kurios išlietas Tailando įmonės spaudas (S.M.K. 8.8), patvirtinantis šios prekės kilmę.

Pareiškėjas pripažino Muitinės departamento argumentus dėl sumokėtų delpinigių nemažinimo, tačiau nurodo, jog yra pagrindas MAĮ 141 str. 1 d. 1 ir 2 punktų pagrindu atleisti jį nuo paskirtos baudos. Pareiškėjas akcentuoja nenuginčytą jo sąžiningumą ir nežinojimą, jog ginčo prekės galėjo būti kitos, ne Tailando kilmės. Pareiškėjas nurodo, jog ši aplinkybė paaiškėjo tik iš OLAF ataskaitos, kuri buvo paskelbta tik praėjus keleriems metams po prekių importo.

Iš bylos medžiagos matyti, kad skundžiamas sprendimas yra tvirtintinas.

Ginčas byloje yra kilęs dėl Pareiškėjo importuotų prekių kilmės nustatymo ir papildomai mokėtinų importo mokesčių apskaičiavimo pagrįstumo. Pareiškėjas, importuodamas prekes, pateikė A formos kilmės sertifikatą, kuriuo grindžiama Tailando prekių kilmė, ir taikė lengvatinį 0 proc. muito tarifą, tuo tarpu Kauno TM deklaruotos prekių kilmės nepripažino ir taikė ne 0 proc. lengvatinį, o 3,7 proc. trečiųjų šalių muito tarifą bei papildomai apskaičiavo mokėtinus importo mokesčius ir su jais susijusias sumas.

Byloje yra nustatyta, jog Pareiškėjas iš Tailando įmonės „S2.“ įsigijo ir pagal ginčo importo deklaracijas į Lietuvą importavo įvairias tvirtinimo detales (srieginius strypus, varžtus, veržles bei poveržles). Prekėms buvo įforminta išleidimo į laisvą apyvartą ir vidaus vartojimą vienu metu muitinės procedūra. Deklaruota prekių kilmė – Tailandas (TH), preferencijos kodas („200“) ir prekėms taikytinas 0 proc. muito tarifas. Preferencinei Tailando kilmei pagrįsti Pareiškėjas pateikė A formos kilmės sertifikatus (žr. Patikrinimo ataskaitos 3.1.1 punktą, 1 lentelę).

Muitinės departamentas 2014-07-14 raštu Nr. (19.3)3B-7907 informavo Kauno TM apie tai, kad iš OLAF yra gauta informacija dėl tvirtinimo elementų, deklaruojamų KN „7318“ pozicijoje, Tailando kilmės klastojimo. Komisija pažymi, jog, remiantis Tarybos reglamentu (EB) Nr. 91/2009 ir Tarybos įgyvendinimo reglamentu (ES) Nr. 924/2012, iki 2012-10-10 importuotoms Kinijos kilmės ginčo prekėms buvo taikomas 85 proc., o nuo 2012-10-11 – 74,1 proc. galutinis antidempingo muitas. OLAF misijos, vykusios 2013 m. rugpjūčio 5–9 dienomis Tailande, tikslas – nustatyti, ar pagrįstai Europos Sąjungos valstybės narės deklaravo Tailando kilmę importuotiems tvirtinimo elementams. Buvo įtariama, kad prekės yra Kinijos kilmės. Misijos metu, apsilankius „B1“ muitinės sandėlyje, buvo nustatyta, kad Tailando įmonė „S2.“ (Pareiškėjo kontrahentas) importavo tvirtinimo detales, kilusias iš Kinijos, į sandėlį nuo 2009 m. vasario mėn., t. y. beveik iš karto po to, kai tvirtinimo detalėms iš Kinijos buvo pradėtos taikyti antidempingo priemonės. Siuntos buvo pereksporuotos daugiausiai į ES, po trumpo jų saugojimo sandėlyje. Eksporto metu buvo neteisingai nurodyta, kad jos yra kilusios iš Tailando. OLAF misijos metu, įvertinus sandėlių, jų valdytojų ir muitinės inspektorių pateiktą informaciją apie „B1“ muitinės sandėlį, taip pat informaciją, pateiktą Tailando muitinės, padaryta išvada, jog visos tvirtinimo detalės, kurias importavo ir pereksporuavo įmonė „S2.“ per „B1“ sandėlį, yra kilusios iš Kinijos. Prekės sandėlyje nebuvo apdirbtos (OLAF Misijos ataskaita THOR (2014) 8967 – 2014-04-01, OF/2010/0950/B1, JG/ok/OLAF.B1(S)(2014)6771, 2.5 dalis). Ši informacija taip pat patvirtinta Jungtiniame dokumente („Joint minute“, pasirašytas 2013-08-09), kurį pasirašė tiek Tailando muitinės Laem Chabang Port muitinės padalinio pareigūnai, tiek patikrinime dalyvavę OLAF pareigūnai.

Iš byloje esančios medžiagos taip pat matyti, jog Tailando muitinės pareigūnai bei Užsienio prekybos departamentas OLAF pareigūnams pateikė duomenis apie Pareiškėjo kontrahentų vykdytas ginčo prekių importo ir eksporto procedūras, t. y. pateikti muitinės deklaracijų numeriai ir datos, krovinių kiekiai ir svoriai, kilmės šalis (importo duomenys), Kombinuotosios nomenklatūros antraštė, trumpas prekių aprašymas, prekių paskirties vieta (eksporto duomenys)). OLAF pareigūnai, remdamiesi iš Tailando muitinės tarnybos gautais duomenimis, parengė „Excel“ formato duomenų bazę, kurioje konkrečios Kinijos kilmės prekių siuntos iš Kinijos buvo susietos su iš Tailando į ES išsiustomis siuntomis. Buvo nustatyta, kad daugiau kaip 95 proc. atvejų sąskaitos faktūros numeris, pateiktas importo į Tailandą metu, bei deklaruotas svoris ir kiekis yra tokie patys kaip ir sąskaitos faktūros numeris, pateiktas eksporto į ES metu, bei eksporto metu deklaruotas svoris ir kiekis. Importo metu išduota kinų eksportuotojo sąskaita faktūra, o eksporto metu – tailandiečių eksportuotojo. OLAF pranešime nurodoma, jog

eksportuotojai pakeičia kiniškos sąskaitos faktūros firminį blanką, datą ir vertę. Išdėstymas, sąskaitos faktūros numeris bei prekių aprašymas išlieka identiški. Daugeliu atvejų, kai sąskaitos faktūros numeris nėra visiškai toks pat, skiriasi tik priešdėlis, o numeris išlieka toks pat (OLAF pranešimas Nr. OLAF/JG/ok/OLAF.B.1(S)(2014)18165, papildantis OLAF ataskaitas Nr. THOR (2014)8967 (2014-04-01) ir Nr. THOR (2014)11002 (2014-04-16). Pareiškėjo atveju, Kinijos eksportuotojų išrašytos sąskaitos, importo į Tailandą Karalystę muitinės deklaracijos buvo susietos su Tailando įmonės „S2.“ – Pareiškėjo kontrahento išrašytais sąskaitomis, eksporto iš Tailandą į Lietuvos Respubliką deklaracijomis, importo į Lietuvos Respubliką muitinės deklaracijomis, kilmės sertifikatais, taip pat nurodomos minėtų dokumentų datos bei numeriai.

Komisija, įvertinusi Tailando muitinės ir OLAF surinktą bei pateiktą informaciją apie ginčo prekių importą iš Tailando įmonės „S2.“ į Lietuvą (Pareiškėjui), daro išvadą, jog, byloje neginčijamai nustačius, kad importuotos tvirtinimo detalės buvo pagamintos Kinijoje, o ne lengvatas gaunančioje šalyje – Tailande, pagrįstai nepripažinta Pareiškėjo deklaruota importuotų prekių preferencinė Tailando kilmė ir, atsižvelgiant į Kinijos kilmės prekėms taikytiną muito bei galutinio antidempingo muito tarifus, pagrįstai buvo papildomai apskaičiuoti mokėtini importo mokesčiai ir su jais susijusios sumos.

Pareiškėjas nepagrįstai teigia, jog skundžiamas sprendimas pažeidžia teisėtų lūkesčių principą, kuris siejamas su visų valstybės institucijų pareiga laikytis prisiimtų įsipareigojimų bei reiškia įgytų teisių apsaugą. Pareiškėjas nurodo, jog asmenys turi teisę pagrįstai tikėtis, kad jų pagal galiojančius teisės aktus įgytos teisės bus išlaikytos nustatytą laiką ir galės būti realiai įgyvendinamos. Pareiškėjas neturėjo pagrindo nepasitikėti Tailando įmonės pateiktais A formos kilmės sertifikatais bei Tailando ir Lietuvos muitinės pareigūnų atliktais veiksmais prekių eksporto ir importo metu. Komisija pažymi, jog, remiantis BMK 78 straipsnio 2 ir 3 dalimis, muitinė, siekdama įsitikinti deklaracijoje pateiktų duomenų tikslumu po prekių išleidimo, turi teisę tikrinti prekybos dokumentus ir duomenis, susijusius su atitinkamų prekių importo arba eksporto operacijomis arba su paskesnėmis prekybos šiomis prekėmis operacijomis. Jeigu pakartotinai patikrinus deklaraciją arba atlikus tikrinimą po prekių išleidimo, paaiškėja, kad atitinkamos muitinės procedūros atlikimo tvarką reglamentuojančios nuostatos buvo taikomos remiantis neteisinga arba neišsamia informacija, muitinė, remdamasi naujai surinkta informacija, laikydama nustatytų nuostatų, imasi priemonių, būtinų susidariusiai padėčiai sureguliuoti.

ESTT 2012 m. lapkričio 8 d. sprendime byloje C-438/11 („*Lagura Vermögensverwaltung GmbH*“) yra konstatavęs, jog, taikant Sąjungos vienašališkai nustatytą bendrųjų tarifų lengvatų sistemą eksporto valstybės institucijos negali Sąjungos ir jos valstybių narių priversti vadovautis savo atliktu A formos kilmės sertifikatų galiojimo vertinimu, kai tokiomis aplinkybėmis, kaip nagrinėjamos pagrindinėje byloje, importo valstybės muitinės institucijoms ir toliau kyla abejonių dėl faktinės prekių kilmės, nors minėti sertifikatai nebuvo pripažinti negaliojančiais. Priešingas sprendimas, kuriuo iš importo valstybės muitinės institucijų būtų atimta galimybė tos pačios valstybės teisme inicijuotoje byloje prašyti įrodymų, kad kilmės sertifikatas išduotas pagal teisingus ar neteisingus eksportuotojo pateiktus faktus, pažeistų vėlesnio patikrinimo tikslą, kuris, kaip matyti iš šio sprendimo 17 punkto, yra vėliau patikrinti A formos kilmės sertifikate nurodytos prekių kilmės teisingumą (36–37 punktai). ESTT minėtame sprendime taip pat konstatavo, jog, savaime suprantama, Sąjunga neturi atsakyti už importuotojo tiekėjų neteisėtų veiksmų žalingas pasekmes. Pareiga įrodyti, jog kilmės sertifikatas išduotas pagal teisingus eksportuotojo pateiktus faktus, tenka apmokestinamajam asmeniui. Žinoma, dėl to, kad apmokestinamajam asmeniui nustatoma tokia įrodinėjimo pareiga, šis asmuo gali patirti žalos, be kita ko, tuomet, kai jis iš valstybės, kuriai taikomos tarifų lengvatos, sąžiningai importavo prekes, kurių kilmė vėliau per vėlesnį patikrinimą buvo užginčyta dėl tariamai neteisingų eksportuotojo deklaracijų. Tačiau reikia priminti, kad informuotas ir su teisine padėtimi susipažinęs ūkio subjektas, vertindamas privalumus, kurių gali suteikti prekyba prekėmis, kurioms gali būti taikomos tarifų lengvatos, turi atsižvelgti į jo tyrinėjamoje rinkoje esančią riziką ir ją priimti kaip priklausančią įprastų verslo trukdžių kategorijai (33, 38-40 punktai).

Komisija, atsižvelgdama į OLAF atlikto tyrimo metu nustatytus faktus, t. y. jog kilmės sertifikatai buvo išduoti pagal eksportuotojo „S2.“ pateiktą neteisingą informaciją, taip pat atsižvelgdama į ESTT praktiką dėl importuotojui tenkančios įprastos verslo rizikos, susijusios su prekyba prekėmis iš valstybės, kuriai taikomos tarifų lengvatos, konstatuoja, jog muitinė, atlikusi tikrinimą po prekių išleidimo ir nustačiusi, jog importo mokesčiai buvo apskaičiuoti remiantis neteisinga informacija apie prekių kilmę bei atitinkamai perskaičiavusi Pareiškėjui mokėtinus importo mokesčius, nepažeidė Pareiškėjo teisėtų lūkesčių.

Byloje yra pateiktas Tailando kompetentingos institucijos atsakymas (2014-07-24 raštas Nr. 0303.03/2009) dėl ginčo A formos kilmės sertifikatų patikrinimo, kuriuo Lietuvos muitinė informuojama, jog eksportuotojas neįrodė, kad produktai, nurodyti minėtuose dokumentuose, yra Tailando kilmės. Komisija, atsižvelgdama į tai, kad OLAF pareigūnų kartu su Tailando kompetentingų institucijų pareigūnais atlikto ginčo prekių kilmės tyrimo metu buvo nustatyta, jog per Tailandą į Lietuvą atgabentos prekės yra ne Tailando, o Kinijos kilmės, ir ši muitinės naujai gauta informacija sudaro pagrindą nepripažinti preferencinės Tailando kilmės bei perskaičiuoti mokėtinus importo mokesčius, plačiau nepasisako dėl iš Tailando kompetentingos institucijos gauto neigiamo atsakymo dėl A formos kilmės sertifikatų autentiškumo patvirtinimo. Gautas neigiamas atsakymas dėl ginčo prekių Tailando kilmės patvirtinimo BMK 97t straipsnio 5 dalies prasme sudarytų atskirą ir savarankišką pagrindą nepripažinti lengvatinės prekių kilmės ir atitinkamai netaikyti lengvatinių importo muitų. Todėl gautų atsakymų vertinimas įrodymų pakankamumo prasme būtų perteklinis.

Komisija, vertindama Pareiškėjo prašymą atleisti nuo baudos dėl jo kaltės nebuvimo (MAĮ 141 str. 1 d. 1 punktas), nurodo, jog kitų asmenų (pvz., Pareiškėjo kontrahentų) neteisėti veiksmai, kurie nagrinėjamu atveju Pareiškėjui galimai sąlygojo mokestinių prievolių atsiradimą, nėra reikšmingi, nes šie asmenys nėra atitinkamų mokestinių teisinių santykių subjektai ir jie savo veiksmais padarė žalą ne valstybės biudžetui (ir Europos Sąjungos biudžetui), o ūkio subjektui – Pareiškėjui, kuriam ir tenka pareiga vykdyti dėl jo kontrahentų galimai neteisėtų veiksmų atsiradusią mokestinę prievolę. Akcentuotina, kad BMK įtvirtina objektyvią deklaranto atsakomybę už jo deklaruotų duomenų teisingumą. BMKĮN 199 str. 1 dalis bei Bendrojo administracinio dokumento pildymo instrukcijos, patvirtintos Muitinės departamento generalinio direktoriaus 2004-04-13 įsakymu Nr. 1B-329, 34 punktas nustato, kad pateikus muitinės įstaigai deklaranto arba jo atstovo pasirašytą muitinės deklaraciją arba bendrojo administracinio dokumento 4-ąjį egzempliorių, asmuo, kurio vardu deklaruojamos prekės, pareiškia, kad jis deklaruoja minėtas prekes nurodytai muitinės procedūrai arba kitam muitinės sankcionuotam veiksmui įforminti arba prekių turimam Bendrijos prekių muitiniam statusui įrodyti. Šis asmuo, neapribojant teisės taikyti teisės aktų nustatytas sankcijas, tampa atsakingas už deklaracijoje pateiktos informacijos teisingumą, kartu su deklaracija pateiktų dokumentų tikrumą ir visų prievolių, susijusių su deklaracijoje nurodytos muitinės procedūros arba kito muitinės sankcionuoto veiksmo taikymo pradžia, įvykdymą, tame tarpe ir teisingą mokesčių apskaičiavimą bei savalaikį jų sumokėjimą. Už visų minėtų prievolių tinkamą įvykdymą (ir „už deklaracijoje pateiktos informacijos teisingumą, kartu su deklaracija pateiktų dokumentų tikrumą“) atsakomybė teisės aktais numatyta ne prekių pardavėjui ar eksportuotojui, o asmeniui, „kurio vardu deklaruojamos prekės“.

LVAT yra konstatavęs, jog BMKĮN 199 str. įtvirtintas reguliavimas apsprendžia ir įrodinėtų aplinkybių ratą, kurios atitiktų sąlygas, numatytas MAĮ 141 straipsnio 1 dalies 1 punkte. Tokiomis aplinkybėmis, nagrinėjamu atveju, galėtų būti aplinkybės, kurios patvirtintų tai, jog pareiškėjas dėl priežasčių, nepriklausančių nuo jo valios, neturėjo galimybės teisingai ir laiku deklaruoti, apskaičiuoti bei sumokėti minėtų mokesčių (LVAT 2011-06-27 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A⁴³⁸-2122/2011). Nurodytų argumentų pagrindu Komisija daro išvadą, jog Muitinės departamentas pagrįstai nusprendė neatleisti Pareiškėjo nuo baudos MAĮ 141 str. 1 d. 1 punkto pagrindu.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalimi, n u s p r e n d ž i a:

Patvirtinti Muitinės departamento prie Finansų ministerijos 2015-02-18 sprendimą Nr. 1A-84.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 str. 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskųsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 str. 2 dalį apskųsti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, sprendami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkę pavaduojanti komisijos narė

Rasa Stravinskaitė

Komisijos nariai

Laura Milašiūtė

Andrius Venius

Lina Vosylienė